

DÖNTÉSEINK SORSDÖNTŐEK

Thomas S. Monson elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2005. november 6.
Brigham Young Egyetem

Csodálatos csoport vagytok, egy választott nemzedék, ti, akik összegyűltetek itt, a Brigham Young Egyetem Marriott Központjában és sok más helyszínen egyaránt. Megtiszteltetés számomra veletek lenni, és szeretném, ha tudnátok, hogy nincs olyan hely a világon, ahol ma este szívesebben lennétek.

Őszinte személyes imát követően látok hozzá e feladathoz. Hiteteket és imáitokat kérem ma este.

Miközben rátok nézek, akik összegyűltetek itt, és azokra gondolok, akik valahol máshol gyűltek össze, gondolataim szüleitek felé terelődnek. Évekig abban a kiváltságban volt részem, hogy szinte minden héten cövekkonferenciákon vehettem részt, és egy cövekelnök vagy a cövekelnök egyik tanácsosának otthonában lehettem elszállásolva. Néha igen érdekes dolgok történtek. Voltak olyan alkalmak, amikor egy kisöcs vagy kishúg, nem tudva, hogy anya és apa a hálószobát és az ágyat egy általános felhatalmazottnak adta oda, kora reggel beosont a hálószobába és azt gondolta, hogy anyu és apu ágyába mászott be – majd csodálkozva és összezavarodva rá kellett jönnie, hogy nem így volt.

Egyszer, sok évvel ezelőtt, amikor az Indianapolis Cöveket látogattam meg, emlékszem, hogy Lowe elnök, aki a Purdue Egyetemen volt ott, ezt mondta nekem: „Monson testvér, szeretne az otthonomban megszállni szombat estére, vagy szívesebben kihagyná a 65 kilométeres utat, és inkább az egyik tanácsosomnál szállna meg itt, Indianapolisban?”

Így válaszoltam: „Nos, Lowe elnök, késő este van már, és ha nem bánja, itt maradnék a tanácsosával Indianapolisban.”

Másnap reggel Lowe elnök így üdvözölt engem reggel nyolc órakor: „Monson elnök, sugalmazott döntést hozott.”

„Hogyhogya?” – kérdeztem.

„Nos – válaszolta –, van egy fiunk, aki egy távoli egyetemen tanul. Mi természetesen úgy terveztük, hogy ön aludt volna a mi hálószobánkban szombat este. Azonban a fiunk, teljesen váratlanul, hazaállított az

iskolából hajnali két órakor, bejött a főbejáraton, fel sétált a lépcsőn a hálószobánkhoz, felkapcsolta a vilanyit és elkiáltotta magát: »Meglépetés!«

Nem vagyok benne biztos, hogy ki lepődött volna meg jobban, ha a cövekelnök otthonában aludtam volna – a diák vagy én! Azt hiszem, jobb, hogy nem derült ki.

Nos, fiatal barátaim, szenzációs élet vár rátok! Talán nem lesztek olyanok, mint John Cabot, aki a király pártensével kihajózott az óceánra, hogy új földrészeket fedezzen fel, vagy James Cook kapitány, kinek felfedező utazásai „furcsa nevű messzi helyekre”¹ vitték el őt. Lehettek azonban felfedező lélekekben, azzal a megbízással, hogy jobbá tegyék a világot azáltal, hogy fejlettebb módszereket találtak az életre és bizonyos dolgok megtételére. A felfedezés lelke, legyen szó akár a föld felszínéről, az úr végtelenségéről vagy a nagyszerű élet alapelveiről, magába foglalja azon képességünk kialakítását, hogy a bajjal bátorsággal, a csalódással jókedvvel, a győzelemmel pedig alázattal nézzünk szembe.

Sokan ismeritek a „Hegedűs a háztetőn” című musicalt. Ez az egyik kedvencem. Az ember kacag az Oroszországban élő régimódi zsidó apán, aki megpróbál lépést tartani a változó időkkel, ami szép leányai révén menthetetlenül egyre valóságosabbá válik számára. Önfelédten így énekelnek: „Házasságszerző, nekünk is kell férjecske már”. Tevje, az édesapa, válaszként elénekli a „Ha én gazdag lennék” című dalt. Könnybe lábad a néző szeme, miközben hallgatja a „Hajnal, alkony” című ének gyönyörű dallamát, és nagyra becsüli Tevje szülőfaluja iránti szeretetét, amikor a szereplők eléneklik az „Anatevka” című dalt.

A tánc vidámsága, a zene üteme és a színészek kiválósága mind elhomályosul jelentőségében, amikor Tevje elmondja azt, ami számomra a musical üzenetét jelenti. Maga köré gyűjti drága leányait, és paraszti környezetének egyszerűségében tanácsot ad nekik, amint jövőjük terveit szövögetik. „Ne feledjétek – inti őket

Tevje –: Anatevkában tudjuk, kik vagyunk, és Isten mit vár tőlünk, kik legyünk!”

Utolsó napi szentekként tudjuk, kik vagyunk, és Isten mit vár tőlünk, kik legyünk. Figyeljétek meg a Mózes első könyvében tanított igazságot: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra... Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonyyá teremté őket. És megáldá Isten őket” (1 Mózes 1: 26–28).

Isten képére teremtettünk. Nem tudunk őszintén ragaszkodni ehhez a meggyőződésünkhöz anélkül, hogy meg ne tapasztaltuk volna az erő és a hatalom mély érzését. Utolsó napi szentekként tudjuk, hogy éltünk mielőtt a földre jöttünk, hogy a halandóság a megpróbáltatás időszaka, melyben bebizonyíthatjuk, hogy engedelmesek vagyunk Isten parancsolatai iránt, és így érdemesek vagyunk a celesztialis dicsőségre. Igen, tudjuk, hogy kik vagyunk, és Isten mit szeretne, kivé váljunk. Ez a tudás azonban nem biztosítja, hogy sikeresen elérjük az örök élet célját.

Az elmúlt fél évszázadban világszerte fokozatos, ám folyamatos hanyatlás következett be az élet sok területén. Láthatunk kapcsolatokat erkölcsösség nélkül, tudományt emberiség nélkül, tudást jellem nélkül, üzletet etika nélkül, hódolatot áldozat nélkül, élvezetet lelkiismeret nélkül, politikát alapelvek nélkül és jó módot munka nélkül.

Talán a híres író, Charles Dickens, írta le legjobban korunkat, amikor egy több mint két évszázaddal ezelőtti korszakról beszélt. Klasszikus regénye, *A két város története*, így kezdődik:

„Ezek voltak a legjobb idők, és a legrosszabb idők; ez volt a bölcsesség kora, ez volt az ostobaság kora; ez volt a hit korszaka, ez volt a kétkedés korszaka; ez volt a Fény évszaka, ez volt a Sötétség évszaka; ez volt a remény tavasza, ez volt a kétségbeesés tele; mindenünk megvolt, semmink sem volt.”

Ez a ti világotok. Jövőtök a ti kezetekben van. A végeredmény tőletek függ. A felmagasztosuláshoz vezető út nem a korlátlan látási viszonyok, a határtalan sebesség és az ellenőrizetlen képességek autópályája. Sokkal inkább elágazásairól, éles kanyarjairól és sebességkorlátozásairól ismert. Vezetői képességeiteket próbára fogják tenni. Készen álltok? Most ti vezettek. Még sohasem jártatok erre. Szerencsére az autópálya építő Mester, igen, Mennyei Atyánk, készített számunkra egy térképet, amely megmutatja, melyik útvonalat

kövessük. Az út mentén jelzőtáblákat helyezett el, hogy célotok felé irányítson benneteket. Talán felismertek néhányat jelzései közül:

- „Tiszteld atyádat és anyádat.” (2 Mózes 20:12)
- „Tudakozzátok az írásokat, mert... ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (János 5:39)
- „Keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát.” (Máté 6:33)
- „Legyetek tiszták.” (3 Nefi 20:41)

A gonosz is helyezett el jelzőtáblákat, hogy megzavarja fejlődéséteket, és átvezessen benneteket az igazság ösvényéről a bűn terelőútjára. Terelőútjai azonban mind zsákutcába vezetnek. Felfigyeltetek már jelzéseire?

- Most az egyszer nem fog számítani.
- Csak nekem árthat.
- Azt szeretem, akit vagy amit akarok; ez az én életem.
- Más időket élünk.

Most látjuk csak középpontba kerülni a választás felelősségét, az élet választójának elkerülhetetlen, válságos pillanatát. Ő, aki félrevezetne benneteket, türelmesen vár egy sötét éjszakára, egy bizonytalan szándékra, egy zavart lelkiismeretre, egy tanácstalan elmére. Fel vagytok készülve arra, hogy a válaszútnál döntéseket hozzatok?

Nem tudom eléggé kihangsúlyozni, hogy a döntések sorsdöntőek. Nem hozhattok örökkévaló döntéseket örökkévaló következmények nélkül.

Hadd adjak egy egyszerű receptet, mellyel felmérhetitek az előttetek álló döntéseket! Könnyű emlékezni rá, néha azonban nehéz alkalmazni: Nem lehet igazatok, ha rosszat tesztek; nem tévedhettek, ha jót cselekedtek. Lelkiismeretetek előbb mindig barátként figyelmeztet, mielőtt bíróként megbüntetne.

Az Úr, egy Joseph Smith prófétán keresztül adott ki nyilatkoztatásban az Ohio állambeli Kirtlandben 1831 májusában, ezt a tanácsot adta: „És ami nem épít, az nem Istentől való, és sötétség. Ami Istentől való, az világosság” (T&Sz 50:23–24).

Néhány bolond ember hátat fordít Isten bölcsességének, és a szeszélyes divat varázsát, a hamis népszerűség vonzását, vagy a pillanat izgalmát követi. Viselkedésük nagyon hasonlít Ézsau szerencsétlen élményéhez, aki elcserélte elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért.

Szemléltetésképpen hadd osszam meg veletek egy jó hírű szervezet közvélemény-kutatását, melyet egy nemzeti folyóirat² tett közzé. A felmérés címe ez volt: „Megtenné tíz millió dollárért?” Hadd tegyem fel nektek ugyanazokat a kérdéseket, melyek a felmérésben voltak:

- Tíz millió dollár készpénzért elhagyná végleg a családját?
- Összeházasodna valakivel, akit nem szeret?
- Hátat fordítana végleg az összes barátjának?
- Letöltene egy év börtönbüntetést alaptalan vádakkal?
- Levetkőzne nyilvánosan?
- Elvállalna egy veszélyes munkát, melynek során egy a tízhez az esélye annak, hogy elveszíti az életét?
- Koldulna egy évig?

A megkérdezettek 1 százaléka elhagyná a családját, 10 százaléka összeházasodna valakivel, akit nem szeret, 11 százaléka hátat fordítana a barátainak, 12 százaléka levetkőzne nyilvánosan, 13 százaléka börtönbe menne egy évre, 14 százaléka elvállalna egy kockázatos munkát, és 21 százaléka koldulna egy évig.

Amikor inkább a pénz, mint az erkölcsösség irányítja valakinek a cselekedeteit, akkor az eltávolodik Istentől. Az Istentől való elfordulás megszegett szövetségeket, összetört álmokat, szertefoszlott vágyakat, beteljesületlen elvárásokat, romba dőlt reményt és tönkretett életet eredményez.

Kérlek benneteket, kerüljétek el a mocsarak ilyen ingoványát! Nemesi születésűek vagytok. Célotok az örök élet elnyerése Atyánk királyságában. Az ilyen célt nem lehet egyetlen dicsőséges próbálkozással elérni, hanem inkább az életre szóló igazlelkűség, a bölcs döntések sokasága és a cél állandósága eredményezi. Mint egy nehéz és kötelező egyetemi kurzus bizonyítványának hön áhított ötöse, az örök élet jutalma is erőfeszítést kíván.

Létezik egy mítosz Eukleidészről, a fáraóról és a geometriáról. Azt mondják, hogy a fáraó, akit bámulatba ejtett Eukleidész néhány magyarázata és tanítása, szeretett volna geometriát tanulni, így Eukleidész elvállalta, hogy tanítani fogja. Miután már tanult egy rövid ideje, behívta Eukleidészt, és azt mondta neki, hogy túl lassan haladnak. Ő a fáraó; biztosan van egy rövidebb módja is ennek. Nem akarta minden idejét a geometria tanulásával tölteni. Ekkor Eukleidész a

következő nagy igazságot osztotta meg vele. Ezt mondta őfelségének: „Nincs királyi útja a geometriának.”³

Fiatal barátaim, nincs királyi útja a szabadulásnak és a felmagasztosulásnak. Nincs királyi útja a sikernek semmilyen területen. Az ötös érdemjegy az összes témazáró, az összes felmérő, az összes órai munka, az összes vizsga, az összes házi dolgozat eredménye. Így minden szívből jövő ima, minden meglátogatott egyházi gyűlés, minden érdemes barát, minden igazlelkű döntés, minden elvégzett szolgálat az örök élet célját előzi meg.

Néhány hónappal ezelőtt, miközben németországi megbízásomból tértem vissza, kinéztem a repülő ablakán, és csodálattal bámultam a csillagokat, melyek alapján a navigációs tiszt feljegyezte az útvonalunkat. Gondolataim felétek terelődtek, és a számomra adott lehetőségre, hogy találkozzak veletek ma este. A következő igazság jutott az eszembe: „Az eszmények olyanok, mint a csillagok; nem attól leszel sikeres, hogy megérinted őket a keziddel. Hanem... irányadóidnak választod őket, és ha követed őket, akkor eléred a célot.”⁴

Mely eszmények azok, melyek, ha követitek őket, elhozzák nektek azokat az áldásokat, melyekre oly nagyon vágytok: a nyugodt lelkiismeretet, a békés szívet, a boldog családot, az elégedett otthont?

Hadd javasoljam ezt a hármat:

Körültekintően válasszátok meg a barátaitokat!

Céllal tervezzétek meg a jövőtöket!

Hittel keretezzétek életeteket!

Előszőr: Körültekintően válasszátok meg a barátaitokat!

Egy felmérésben, melyet az egyház válogatott egyház-községeiben és cövekeiben végeztek, nagyon jelentős tény jutott a tudomásunkra. Azok, akiknek a barátai a templomban kötöttek házasságot, általában maguk is ugyanezt tették, míg azok, akiknek a barátai nem a templomban kötöttek házasságot, általában maguk sem tették azt. Úgy tűnt, hogy a baráti befolyásnak sokkal nagyobb hatása van, mint a szülői ösztönzésnek, az osztálytermi oktatásnak vagy a templomhoz való fizikai közelségnek.

Hajlamosak vagyunk olyanná válni, mint azok, akiket csodálunk. Ahogy Nathaniel Hawthorne klasszikus írásában – „A nagy kőarc” címmel –, átvesszük

azoknak a modorát, hozzáállását, sőt magatartását is, akiket csodálunk; akik általában a barátaink. Olyanok legyenek társaitok, akik hozzátok hasonlóan nem az átmeneti kényelemre, sekélyes célokra vagy önző ambícióra terveznek, hanem inkább olyan dolgokra, melyek a legnagyobb súllyal bírnak – ezek pedig az örökkévaló célok.

A Stanford Egyetem Emlékpületének keleti szárnyának falába a következő igazságot vészték: „Ami nem örökkévaló, az mind túl rövid, és ami nem végtelen, az mind túl apró.”⁵

Földi barátaitok mellett, arra buzdítalak benneteket, hogy Mennyei Atyátokkal is barátkozzatok. Ő készen áll arra, hogy megválaszolja szívetek imáját. Lelketek Atyjaként, és mivel saját képmására teremtett titeket, ismerve kezdetektől fogva mindent, bölcsessége nem fog cserbenhagyni benneteket, a tanácsai pedig örök-érvényűek. Legyetek a barátai!

Létezik még egy ember, aki a barátotok kell, hogy legyen: ez pedig az egyházközségetek püspöke. Isten hívta el kinyilatkoztatás és kézrátétel által olyan embereken keresztül, akiknek erre felhatalmazásuk van. Ő jogosult a mennyei segítségre a számotokra nyújtott tanácsadás és irányítás során. Legyetek a barátai!

Jól emlékszem azokra a kihívásokra, melyek a fiatalokat érték abban az egyházközségben, mely fölött egyszer püspökként elnököltem. Egy este egy bájos tizenéves leány jött be az irodámba a barátjával, hogy néhány dolgot átbeszéljenek velem. Nagyon szerelmesek voltak egymásba, és egyre erőteljesebbek lettek a kísértések.

Miközben együtt tanácskoztunk, mindketten megfogadták egymásnak, hogy ellenállnak a kísértésnek, és a templomi házasság célját tartják majd leginkább a szemük előtt. Javasoltam, hogy a következőkben tegyenek meg néhány dolgot, majd pedig sugalmazást éreztem, hogy ezt mondjam: „Ha valaha is kompromittáló helyzetben találjátok magatokat, és további erőre van szükségetek, hívjatok fel, tekintet nélkül arra, hogy hány óra van.”

Egy nap hajnali 1 órakor csengett a telefon, és megszólalt egy hang: „Püspök úr! Susan vagyok. Emlékszik arra, hogy megkért, hívjam fel, amikor úgy érzem, kísértések vesznek körül? Nos, püspök úr, most ilyen helyzetben vagyok.” Megkérdeztem, hol van, ő pedig megnevezte a Sóstó-völgy egyik híres parkolóhelyét. Ő és a vőlegénye odasétáltak egy közeli telefonfülkéhez, hogy felhívjanak. A környezet nem volt éppen ideális

a tanácsadáshoz, de nagy szükségük volt rá, a fiatal pár pedig fogékony volt.

Nem fogom elmondani, Susan milyen gyakran telefonált. Amikor azonban a postás kihozta az esküvői meghívót az otthonunkba, és Monson nővér a következőket olvasta: „Mr. és Mrs. Jones szeretettel meghívja önt leányuk, Susan esküvői fogadására”, így sóhajtott fel: „Hála az égnek!” Amikor felfedeztem az apró betűs részt az alján, mely ezt mondta: „a Salt Lake Templomban kötöttek házasságot”, csendben így szóltam: „Hála az égnek az utolsó napi szent fiatalok erejéért.”

Körültekintően válasszátok meg a barátaitokat!

Másodszor: Céltudatosan tervezzétek meg a jövőtöket!

A nagyszerű Thomas Carlyle ezt mondta: „Az ember, ha nincs célja az életben, olyan, mint egy kormány nélküli hajó – egy lelenc, egy semmi, egy senki. Legyen célod az életben, és ezzel a céllal fedtesd bele a munkádba az izom és az elme mindazon erejét, mellyel Isten megáldott.”⁶

Sok évvel ezelőtt misszióelnökként szolgáltam. 450 csodálatos és elkötelezett misszionáriusom volt. Amikor három év múltán hazatértünk Salt Lake Citybe, drága feleségem és én egy kicsit meglepődünk, mikor egy este számba vettük a misszionáriusainkat, és rájöttünk, hogy van néhány misszionárius nővér, akik még nem találtak örökkévaló társat maguknak. Elhatároztuk, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segítsünk nekik. Így szóltam Monson nővérhez: „Frances, céllal tervezzünk, és hívjunk meg három-négy kedves misszionárius nővért az otthonunkba. Szervezzünk egy tevékenységet, melynek során megmondhatják nekünk, kik azok a visszatért fiú misszionáriusok, akiket szívesen meghívnának egy kis esti beszélgetésre az otthonunkba. Mutatunk nekik képeket a misszióról, és úgy tervezzük az ülésrendet, hogy jól meg tudják majd ismerni egymást.” Így tettünk, és elmondhatom, hogy a négy lány, akit meghívtunk, lelkesen válaszolt erre a felhívásra.

Cipődobozokban összegyűjtöttünk egy-egy 13x18-as fényképet minden misszionáriusunkról. Négy ilyen dobozunk volt, mindegyik tele misszionáriusok fényképeivel. Miközben ez a négy lány ott ült a nappalinkban, ezt mondtam mindegyiküknek: „Tessék egy ajándék. Nézd át a fényképeket a dobozban, és mondd meg, melyik képen látható az a fiatalember, akit leginkább szeretnél, hogy meghívjunk az esti beszélgetésre.”

A jelenet igen érdekes volt. Azt hiszem, az egyetlen módja annak, hogy megfelelően le tudjam írni az, ha felteszem a következő kérdést. Láttatok már gyermekeket Karácsony estéjén? A tervek szerint cselekedtünk, és meghívtuk a négy kiválasztott fiatalembert, hogy csatlakozzon ehhez a négy fiatal hölgyhöz az otthonunkban, és egy csodás estét töltöttünk együtt. Az este végeztével észrevettem, hogy ketten lassan sétálnak el a házuk előtt, és így szóltam Monson nővérhez: „Ez ígéretesnek látszik.” Nagyon szorosan sétáltak egymás mellett.

Nem sokkal később telefonhívást kaptam a fiatalembertől. Ezt mondta: „Monson elnök, emlékszik arra, hogy megígértem, hogy ha valaha is szerelmes leszek, tudatni fogom önnel?”

„Igen” – feleltem.

Így folytatta: „Elnök úr, szerelmes vagyok.”

Így válaszoltam: „Nagyszerű! Kibe?”

Ezt mondta: „Soha nem fogja kitalálni.”

Tapintatos voltam; nem találgattam. Azt feleltem: „Mondd meg te!” Ő pedig megnevezte azt a misszionárius nővért, akivel egymás mellett, kéz a kézben sétáltak el az összejövetelünkről azon az estén. Most már 42 éve házasok, öt gyermekük és számos unokájuk van.

Néhányan közületek már házasok; mások még mindig keresik azt a különleges valakit, akivel együtt szeretnék tölteni az örökkévalóságot. Azok, akik az utóbbi kategóriába tartoznak, álmaitok férfiya vagy hölgye után kutatva, jól szívetekbe véshtetek azt a tanácsot, melyet Artúr király adott a *Camelot* című musicalben. Egy igen nyugtalanító helyzettel szembe nézve, Artúr király mindannyiunkhoz szólhatott volna, mikor kijelentette: „Nem engedhetjük, hogy szenvedélyeink elpusztítsák álmainkat.”⁷ Kövessétek ezt a létfontosságú tanácsot! Arra buzdítalak benneteket, hogy erősen ragaszkodjatok normáitokhoz. Könyörgöm, soha se inogjatok meg!

Amikor fiatal fiú voltam, volt egy különleges vasárnapi iskolai tanárom, aki azóta már elhunyt. Lucy Gertsch-nek hívták.

Lucy bájos és nagyon kedves volt. Egy derék társat érdemelt volna, ám nem találkozott senkivel. Az évek teltek-múltak, és Lucy kezdett beletörődni abba a ténybe, hogy soha nem fog férjhez menni. És akkor, a negyvenes éveinek közepén járva, találkozott Dick-kel. Szerelem volt első látásra. Csak egy probléma volt:

Dick nem volt az egyház tagja. Engedett Lucy a korral járó téveszmének, hogy kétségbeesetten férjhez menjen, azzal a mulandó reménnyel, hogy egyszer talán férje az egyház tagja lesz? Nem, Lucy nem így tett. Ő bölcsőbb volt ennél. Egyszerűen ezt mondta neki: „Dick, szerintem csodálatos vagy, de soha nem lennék boldogok, ha randevúznánk.”

„Miért nem?” – ellenkezett.

„Mert nem vagy mormon.”

„Hogyan lehetek mormon? Szeretnék randevúzni veled.” Tanulmányozta az evangéliumot. Lucy válaszolt a kérdéseire. Bizonyosságot nyert és megkeresztelkedett.

Ezután ezt mondta: „Lucy, most, hogy egyháztag vagyok, végre összeházasodhatunk.”

Lucy így felelt: „Ó, Dick, annyira szeretlek. Most, hogy az egyház tagja vagy, semmi sem hozna nagyobb megelégedést számodra, mint a templomi házasság.”

„Mennyi idő kell ahhoz, Lucy?”

„Körülbelül egy év, ha megfelelőünk a többi elvárásnak is.” Egy évvel később Lucy és Dick belépett az Úr házába.

Lucy megélte e versben kimondott igazságot:

*Bátran legyél mormon,
Bátran állj ki magad!
Bátran legyen biztos célod,
És ezt bátran tudasd!*⁸

Céllal tervezzétek meg a jövőtöket!

Harmadszor: Hittel formáljátok életeteket!

Korunk zavarodottsága, a lelkiismereti válságok, és a mindennapos élet nyugtalansága közepette a tartós hit életünk horgonyává válik.

A kisgyermekes érdekes példákat mutathatnak a hitről. Nem rég lejegyeztem az egyik nemzeti folyóiratunkból egy rövid összeállítást, melynek címe: „Gyermekek levelei Istenhez”. Nagyon érdekesnek találtam őket.

A kicsi Mark ezt írta: „Kedves Isten, egyfolytában a tavaszra várok, de még mindig nem érkezett meg. Ne feledkezz meg róla!”

Egy másik gyermek kijelentette: „Kedves Isten, ha te vezetted be azt a szabályt, hogy a gyerekek vigyék ki a szemetet, légy szíves változtasd meg.”

A kis Mickey ezt írta: „Kedves Isten, ha figyelsz engem az egyházban vasárnap, akkor megmutatom az új cipőimet.”

Jeff ezt írta: „Kedves Isten, nagyszerű, ahogyan mindig jó helyre rakod a csillagokat. Miért nem tudod ezt megtenni a holddal is?”

Joyce így írt: „Kedves Isten, köszönöm a kistesómat, de én egy kiskutyáért imádkoztam.”

Matthew levele tetszik a legjobban: „Kedves Isten, elolvastam a könyvedet és tetszett.” Majd megkérdezte: „Egyszer én is szeretnék egy könyvet írni hasonló történetekkel. Honnan szerzed az ötleteidet? A legjobbakat!”⁹

Az igaz hit elkötelezettséget igényel, és azt az elkötelezettséget, melyet elvárnak, jól kifejezte egy 21 éves egyetemi végzős hallgató, aki kijelentette:

„Nemzedékünk ki van téve – a kommunikáció minden formájában – kisebb és nagyobb félelmeknek: annak az apró fenyegetésnek, hogy nem találunk társat magunknak, ha nem használunk egy bizonyos szójvizet, vagy az el nem fogadás félelmének, ha nem rendeljük alá magunkat az alacsony erkölcsi normáknak, mert ez »a természet rendje«.

Sokan elfogadjuk azon feltevéseket, hogy »nem harcolhatsz a kormány ellen!«, és hogy »használd ki az életet, mert holnap elpusztulhatunk egy nukleáris háborúban vagy más katasztrófában«.

Én elég régimódi vagyok ahhoz, hogy higgyek Istenben, hogy higgyek teremtménye, az ember, méltóságában és képességeiben, továbbá elég realista, nem idealista, vagyok ahhoz, hogy tudjam, nem én vagyok az egyetlen, aki így érez.

Néhányan azt mondják, hogy más nemzedékektől eltérően, a mi életünknek nincsen küldetése – mindent a kezünkbe adtak. Nem dédelgettek, hanem lelkileg kizsákmányoltak minket. Nem akarok a tömeg nyomorúságában élni – egyedül viszont nem tudok élni.

Ne felejtsetek el, hogy a hit és a kétely nem létezhet egyszerre ugyanabban az elmében, mert az egyik elűzi a másikat. Legyetek szilárdak a hitetekben!

Eszembe jut egy történet, melyet az egyik korai pionírunk feleségéről olvastam. Catherine Curtis Spencernak hívták. Férje, Orson Spencer, figyelmes, művelt ember volt. Catherine Bostonban nevelkedett. Finom, kulturált nő volt. Orsonnak és neki hat gyermeke született.

Miután elhagyták Nauvoot, gyenge egészségi állapota még rosszabbra fordult a hideg idő és a nehézségek hatására. Spencer elder írt Catherine szüleinek, és megkérdezte, visszamehet-e hozzájuk lakni addig, amíg ő nyugaton felépíti otthonukat. Így válaszoltak: „Tagadja meg azt a hitvány vallást, azután hazajöhet! De addig nem!” Spencer nőtestvér nem tagadta meg vallását. Amikor felolvasták neki szülei levelét, megkérte a férjét, hogy vegye elő a Bibliáját, és olvasson fel neki Ruth könyvéből: „Ne unszold, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mész, oda megyek, és a hol te megállsz, ott szállok meg; Néped az én népem, és Istened az én Istenem” (Ruth 1:16). Kinn tombolt a vihar, a szekér fedelén becsöpögött az eső, és a barátok tejescsészéket tartottak Spencer nőtestvér feje fölé, hogy szárazon tartsák. Ebben az állapotban, és egyetlen zokszó nélkül, végül örökre lehunyta szemét.¹⁰

Noha nekünk nem feltétlenül kell elveszítenünk az életünket Isten szolgálatában, bizonyosan kimutathatjuk szeretetünket iránta azáltal, hogy milyen jól szolgáljuk Őt. Ő, aki meghallja csendes imáinkat, Ő, aki látja jutalom nélküli cselekedeteinket, nyíltan megfizet nekünk, amikor szükségét látja annak.

Ha a kétely bekopogtat az ajtókon, csak mondjátok azoknak a kételkedő, zavargó, lázadó gondolatoknak: „Meg szándékozom maradni a hitem mellett, a népem hite mellett. Tudom, hogy ott található a boldogság és az elégedettség, és megtiltom nektek, istentelen, kétkedő gondolatok, hogy elpusztítsátok hitem házát! Elismerem, hogy nem tudok magyarázatot a Biblia csodáira, és meg sem kíséreltem magyarázni azokat, de elfogadom Isten szavát. Nem voltam ott Joseph-fel, de hiszek neki. Hitem nem a tudományokon keresztül jött, és nem fogom megengedni az úgynevezett tudománynak, hogy elpusztítsa azt. Ha megváltozik a véleményem Istenről és az Ő munkájáról, azt csupán Isten sugalmazása idézheti elő.”

Hittel keretezzétek életeteket!

Ha körültekintően választjátok meg barátaitokat, céllal tervezitek meg jövőtöket, és hittel keretezitek életeteket, ki fogjátok érdemelni a Szent Lélek társaságát. Tökéletes bizalommal fogtok rendelkezni. Saját tapasztalatotok által fogtok tanúskodni az Úr ígéretének igazságáról: „Én, az Úr, irgalmas és könyörületes vagyok azokkal szemben, akik félnek engem, és örömet lelek azok megtisztelésében, akik mindvégig igazlelkűségben

és igazságban szolgálnak engem. Nagy lesz az ő jutalmuk, és örök lesz az ő dicsőségük.” (T&Sz 76:5–6).

Ünnepélyesen bizonytságot teszek ezen örök igazságokról, és Mennyei Atyánk áldásait kérem mindannyiótokra, Jézus Krisztus nevében, ámen.

Jegyzetek

1. Szöveg: Joan Whitney, zene: Alex Kramer „Far Away Places”, 1948.
2. Lásd James Patterson és Peter Kim, *The Day America Told the Truth: What People Really Believe About Everything That Really Matters* (1991).
3. *Proclus*, Euclid to Ptolemy I, Commentary on Eucklid, Prologue.
4. Carl Schurz, beszéd, 1859. ápr. 18., Boston
5. http://religiouslife.stanford.edu/memorial_church/inscriptions.html
6. Lásd Harold B. Lee, Conference Report, 1952. okt., 17. o.; Thomas S. Monson, Conference Report, 1982. ápr., 84. o.
7. Alan Jay Lerner és Frederick Loewe, *Camelot*, 1960.
8. Thomas S. Monson, Conference Report, 2000. ápr., 70. o.; vagy *Ensign*, 2000. máj., 54. o.; lásd még Mark E. Petersen, Conference Report, 1952. ápr., 104. o.
9. *More Children’s Letters to God* (1967), szerk.: Stuart Hample és Eric Marshall; Hample és Marshall, *Children’s Letters to God: The New Collection* (1991).
10. Lásd Nicholas G. Morgan, „And Thus History Was Made”, *Improvement Era*, 1940. júl., 399. o.; lásd még Preston Nibley, *Exodus to Greatness* (1947), 132–135. o.